

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

ชาติศาสนาจะจมไปด้วยมหากัณฑ์เหล่านี้เอง

สรุปทองคำและดอลลาร์เมื่อวันที่ ๓๑ เมื่อก่อนนี้ ทองคำได้ ๑ กิโล ๙ บาท ๙๓ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑,๘๒๕ ดอลลาร์ (เป็นส่วนของผ้าป่าวัดโนนนิเวศน์ ทองคำ ๑ กิโล ๔ บาท ๖๙ สตางค์ ดอลลาร์ ๑,๖๘๕ ดอลลาร์ เงินสด ๑,๖๐๓,๘๔๐ บาท)

เราเหนื่อยมากนะเทศน์ เดี่ยวนี้อ่อนลง ๆ ฟุ้งง้อทั้งหลายจะทราบโดยลำดับ การเทศน์นี้ลดลง ๆ หลงหน้าหลงหลัง พุดไป ๆ ขาดปั๊บ แล้วตั้งใหม่ ๆ เริ่มแล้วนะ เดี่ยวนี้ ต่อไปมันจะเทศน์ไม่ได้แล้ว วกเวียน คือความจำพอขาดปั๊บมันหายเสีย ไม่ทราบว่าจะพูดเรื่องอะไรมา แล้วก็ตั้งใหม่ละซิกก็เงื่อนมันไม่ต่อกัน นี่ละความจำมันหลงลืม ปั๊บเดียวหายไป ๆ อย่างเมื่อก่อนมันก็เป็นอยู่อย่างนั้น ต่อไปมันจะเทศน์ไม่ได้ คือมันปรากฏขึ้นเรื่อย ๆ แต่ก่อนไม่มี พุดอะไรก็ต่อกันเป็นลำดับลำดับเรื่อย ๆ จนจบเลย ถ้าจะแยกไปเรื่องใดเรื่องใด เรื่องอะไรก็ตาม มันก็เป็นความเข้าใจในนั้นไม่ใช่มันหลงลืม แล้วไปคว้าอันนั้นมาต่ออันนี้มาต่อ นี้เรียกว่าหลงลืม

อย่างเมื่อก่อนนี่ก็เป็น มันเป็นทุกวันนั้นแหละไม่มากก็น้อย ทุกวันนี่มันเป็นเรื่อย ๆ แต่ก่อนไม่เป็น นี่ละความจำ สัจจะ ที่ออกเทศน์ว่าการนี้ใช้ขันธทั้งนั้น ที่นี้ขันธเป็น สมมุติทั้งมวล รูปขันธก็เอาเราเป็นผู้เทศน์ รูปขันธคือร่างกาย เวทนา สุข ทุกข์ มันก็ไปกับขันธ สัจจะ สังขาร วิญญาณ , สัจจะ สังขาร หนักมาก ออกทำงานหนักมาก เฉพาะ เวลาเทศน์สังขารต้องดึงออกมาจากรวม ๆ มาเป็นสังขาร ความปรุงแรวบ ๆ ออกมาจากธรรม แล้วดึงมาเป็นสังขารเป็นคำพูดคำจา สัจจะดึงเกี่ยวโยงกันไว้ให้ไปตามสายทาง สัจจะดึงเกี่ยวไว้ พอสัจจะขาดปั๊บล้มเหลวเลย นั่น วิญญาณมันก็รู้อยู่ เราพูดอะไรวิญญาณหูเรารู้มันมีแต่ขันธใช้อยู่เวลานี้ ใช้ขันธ เทศน์ว่าการใช้ขันธล้วน ๆ

เทศน์หลงหน้าหลงหลัง ๆ ไป ต่อไปมันก็หยุดของมันเองแหละ เมื่อเทศน์ไปไม่ได้แล้วก็เอาอะไรไปเทศน์ มันอ่อนลง ๆ จับอะไรมาก็หลุดไม่หลุดมือไป ๆ เสียก็ทิ้งเท่านั้นเอง ลำพังธรรมแท้ ๆ โอ๊ย พุดไม่ได้นะ พอแยกออกมาเป็นสมมุติทั้งหมดเลย ธรรมชาตินี้แท้ ๆ แล้วพุดไม่ได้เลย เจ้าของมันแหละทรงไว้ แต่นำออกมาสู่สมมุติไม่ได้ มันไม่มีอะไรเหมือนเลย นั่นละวิมุตติ ธรรมชาตินั้นคือวิมุตติ แล้วดึงธรรมจากวิมุตติ คือธรรมหรือธรรมธาตุนั้นออกมาเป็นสมมุติ แจกจ่ายไปให้ได้ยินได้ฟัง เทศน์ว่าการหนักเบาหรือลึกตื้นอะไรนี้ ก็ออกมาเป็นสมมุติ ๆ เพราะโลกมีแต่สมมุติล้วน ๆ

ตามที่กล่าวมาเหล่านี้ไม่มีศาสนาใดทรงได้ มีพุทธศาสนาอย่างเดียวทรงธรรม ประเภทนี้ไว้ได้ คันธรรมประเภทนี้เจอ พระพุทธเจ้าค้นเจอเรียกว่าตรัสรู้ พระสงฆ์สาวก

คันเจอเรียกว่าบรรลุธรรม ก็คือตรัสรู้ นั่นแล แต่คำว่าตรัสรู้เป็นศัพท์ของศาสดา ของราชาศัพท์ บรรลุธรรมเป็นศัพท์ของสาวก ความจริงก็ถึงอันเดียวกันนั้นแล ตรัสรู้ บรรลุธรรม ธรรมอันนี้เองแล้วก็แยกไปตั้งขึ้นมาอีกที่หนึ่งว่าธรรมธาตุ ตรัสรู้ธรรมปิงเป็นธรรมธาตุ ไม่มีศาสนาใดค้นพบหรือทรงไว้ได้ เพราะไม่รู้ไม่เห็นเอาอะไรมาทรง มีพระพุทธเจ้าเท่านั้น

พุทธศาสนาไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใดที่ตรัสรู้กันมาเรื่อย ๆ ตรัสรู้แบบเดียวกันหมด เดินทางสายเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน ไม่เห็นอย่างอื่นเพราะเดินทางสายเดียวกัน ธรรมชาติที่จะให้สัมผัสสัมพันธ์ให้รู้ให้เห็นก็อยู่ในสายทางที่จะรู้จะเห็นนั่นเอง เพราะก้าวเดินไปตามนั้น ผิดจากนั้นไม่รู้ไม่เห็น นี่ละพุทธศาสนาจึงว่าเลิศเลอ หากที่จะคัดค้านไม่ได้ ไม่มีเลย เราเองเราตัวเท่าหนู เราก็คู่ยี่เขี่ยขุดค้นหาความจริงเหมือนกัน ตามธรรมที่ท่านสอนไว้ให้หาความจริง เมื่อเจอเข้าไปเจอตรงไหน ๆ จะขัดกันอะไรบ้างไม่เคยมีเลย มีแต่หมอบราบ ๆ รู้ตรงไหนพระพุทธเจ้ารู้แล้วสอนออกมาแล้ว ที่นี้ที่ท่านไม่สอนที่เราไม่ได้พบได้เห็นจะมีจำนวนมากเท่าไร

อย่างที่ว่าในพระไตรปิฎก พระไตรปิฎก ๆ โหย เท่ากำป็นว่านี่เลยนะ เราไม่ได้ดูถูก หลักความจริงครอบโลกธาตุ นี่เป็นสิ่งที่ศาสดาองค์เอกทรงรู้ทรงเห็นทรงไว้ทุกอย่าง ดึงออกมานิด ๆ หน่อย ๆ ออกมานี้ว่าพระไตรปิฎกเท่านั้น ๆ ธรรมที่ท่านทรงไว้ในใจนั้นน้อยเมื่อไร เหมือนอย่างว่าตักน้ำออกมาจอกหนึ่งแก้วหนึ่งจากมหาสมุทร พุดง่าย ๆ เอาอย่างนี้ดีกว่า จะเหมาะสมดี มหาสมุทรคือธรรมในหลักธรรมชาติเลย คือตรัสรู้ธรรมก็ผางเข้าไปรู้ในหลักธรรมชาติ ที่นี้เวลามาสอนโลกก็เหมือนกับ เราเอาแก้วไปตักน้ำในมหาสมุทรมาเทนั่นจ้อก ๆ แจก ๆ

ใครจะสามารถตักเอาน้ำมหาสมุทรทั้งมหาสมุทรนั้นมาเทสอนโลก ไม่เห็นมีใครสามารถ นี่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมกว้างขนาดไหน ที่นี้เวลามันไม่เห็นไม่รู้มันซิ มันก็เอาความไม่เห็นของเจ้าของเป็นเครื่องกั้นกีดกันไว้ไม่ให้เชื่อถือ ไม่เชื่อถือมันก็เป็นทางที่จะไม่สนใจ อะไรที่สนใจมันตั้งไว้แล้วนั้น ทางต่ำ นั่นกิเลสตั้งไว้แล้ว ๆ มันก็ลงแต่ทางต่ำ ถ้าลงได้เห็นแล้วเอาไว้ไม่อยู่ข้างนั้นเลย ถ้าลงได้รู้ได้เห็นเป็นลำดับในธรรมของพระพุทธเจ้าแล้วมันดูมันดีมันดี มันดีเหมือนกับกิเลสดีเรา ยิ่งดียิ่งกว่านั้นอีกนะ คือดีให้หลุดพ้น เพราะนอนจมกับกิเลสนี้นอนจมมานานแล้ว ที่นี้สิ่งที่จะให้พ้นจากกิเลสนี้ ยิ่งรู้ยิ่งเห็นเข้าไปก็ยิ่งดูยิ่งดี

นี่ละที่ท่านว่า ทำความเพียรกล้า กล้าอย่างนี้เอง มันทราบในเจ้าของเองนะ จิตดวงนั้นถึงขั้นมันรู้ในขั้นนั้น ไม่ว่าจิตใครก็ตามเหมือนกันหมด ถ้าลงได้ก้าวเข้าสู่จุดนั้นแล้วมันจะพุ่งของมันเอง ไม่มีคำว่าหญิงว่าชาย นิสัยวาสนาไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าหญิงว่าชาย

ขึ้นอยู่กับการทำบุญคุณงามความดี ไม่ว่าใครบำเพ็ญที่ไหน เป็นวาสนาบารมีของผู้นั้น ๆ เหมือนว่าก้าวเดินไปด้วยกัน เดินไป ๆ พอถึงขั้นที่ราบรื่นเข้าไป ๆ ที่นี้มันก็พุ่งของมัน ไหลเลยเที่ยว นี่ที่ท่านว่าความเพียรกล้า ๆ

เราไม่เข้าใจแต่ก่อนอย่างท่านว่า พระโสณะ ท่านมีความเพียรกล้า เราอ่านไปในตำราก็เห็นความเพียรกล้า เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก ก็คิดไปธรรมดาว่าความเพียรกล้า นั้นความเพียรกล้ารับรองไว้แล้ว ความเพียรกล้าฝ่าเท้าถึงจะแตก ถ้าความซี้เกียจอ่อน แอกล้านี้หอมอนแตกเสื่อขาด เข้าใจไหม มันต่างกันตรงนี้นะ ถ้าความเพียรกล้าแล้วฝ่าเท้าแตก จะไม่แตกได้ยังไง ก้าวลงทางจงกรมไม่มีเวล่ำเวลาเข้ามายุ่งเลย มีแต่ระหว่างกิเลสกับธรรมส่วนละเอียด ๆ หมุนกันตัว ๆ ไปเลยตลอด ไม่มีร้อนมีหนาว ไม่มีเวลานาทีอะไรเข้ามายุ่ง ความหิวความกระหายกับสิ่งใดไม่มี เหมือนนักมวยต่อยกันเข้าวงใน นักมวยต่อยกันวงในมันจะไปคำนึงถึงความเจ็บปวดแสบร้อนที่ไหน ถ้าสุดกำลังของมัน ก็ถูกหมัดเขาหงายลงเท่านั้นเอง

แต่มันไม่ได้ไปสนใจกับสิ่งเหล่านี้เวลาต่อยกัน อันนี้ระหว่างกิเลสกับธรรมหมุนก็เป็นอย่างนั้น กิเลสหนักวันอ่อนลง ๆ ด้วยความเฉียบแหลมของกิเลสนะ กิเลสละเอียดเข้าไปเรื่อย ๆ ธรรมก็ละเอียดลออกำลังกล้าเข้าเรื่อยแล้วหมุนไล่ตาม เหมือนไฟได้เชื้อไม่ผิตอะไรละ ถ้าพูดว่าไฟได้เชื้อนั้นถูกต้องเหมาะสม เชื้อมีที่ใดไฟนี้จะลุกไหม้ เชื้อหมายถึงสภาวะธรรมหรือกิเลสมีอยู่ที่ไหน ไฟคือตปธรรมนี้จะหมุนเข้าไป เผาเข้าไปเรื่อย ๆ นี่ท่านว่าความเพียรกล้า ลงทางจงกรมแล้วเท่านั้นแหละ ก็ไม่ใช่เดินวันเดียวคืนเดียว เดินอยู่ทุกที่ทุกวันทุกเวลาที่ว่างพอที่จะลงเดินเมื่อไร

นั่งก็นั่งความเพียร นอนก็นอนความเพียร เว้นแต่เวลาหลับ มันจะหมุนของมัน อยู่ตลอดเวลาในขณะที่นอน เพราะฉะนั้นท่านถึงนอนไม่หลับ คือการนอนนอนจริง แต่จิตมันทำงานกับกิเลสอยู่ภายในใจไม่หลับ หมุนกันอยู่นั้น สุดท้ายนอนก็เหนื่อย ลุกขึ้นมา นั่งมันก็หมุนอยู่อย่างนั้นมันก็เหนื่อย ลงเดิน เดินเสียจนกระทั่งจะก้าวขาไม่ออก ไม่กล้ายังงี้ แล้วฝ่าเท้าจะไม่แตกได้ยังไง ถ้าลงได้เดินก็แบบเดียวกัน แบบไหนก็แบบเดียวกันเลย เพราะจิตไม่ได้ออกข้างนอกมันหมุนอยู่ข้างใน หมุนอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา ไม่ว่าเวลาไหน เอาอย่างนั้นเลยตั้งแต่ตื่นนอน แม้ที่สุดเช่นอย่างเราเป็นพระ เราฉันทันทีนี้ การขบการเคี้ยวอยู่มันไม่ได้สนใจนะ อันนั้นมันทำงานของมันอยู่หมั่นหมั่นอยู่เหมือนเรากินข้าวกันอยู่ที่นี่ มันคิดเพลิดคิดเพลินคิดบ้าไปทั่วโลกก็ได้ใช้ใหม่ ทางนี้ก็เคี้ยวกร้อบ ๆ ทางนั้นก็คิดไปเรื่อย

อันนี้ก็แบบเดียวกัน เวลาหมุนเป็นธรรมแล้วเป็นธรรมหมุนตัวอยู่อย่างเดียวกัน นี่ละอัตโนมัติ กิเลสเป็นอัตโนมัติผูกมัดสัตว์โลก มันก็ผูกของมันตลอดอริยาบถตั้งแต่

ตื่นนอน มันหาคิดหาคปรุง มีแต่เรื่องของกิเลสทั้งนั้นลากไปถูไป เราไม่รู้ เพลินไป ๆ
 ที่นี้เวลาหมუნเข้าทางด้านธรรมะมาเป็นเจ้าตัวการทำหน้าที่แทนกิเลส หมუნด้วยตัวเอง
 หมუნเป็นอัตโนมัติของตัวเอง แล้วธรรมเป็นอัตโนมัติของตัวเองที่นี้ก็หมუნกลับแบบ
 เดียวกัน ไม่มีอะไรผิดกัน เทียบกันได้เลยเชียว พอถึงชั้นธรรมเป็นอัตโนมัติ สติ ปัญญา
 ศรัทธา ความเพียรทุกอย่าง เป็นอัตโนมัติไปตาม ๆ กันหมดเลย หมუნตัว ๆ

ไม่ว่ายืนว่าเดินว่านั่งว่านอนเปลอเมื่อไรไม่มี นั่นฟังซิ ทั้ง ๆ ที่มหาสติมหา
 ปัญญาเป็นสมมุตินะ แต่ทำไมจึงไม่เปลอ สมมุติในชั้นไม่เปลอคือมหาสติมหาปัญญา
 ตั้งแต่สติปัญญาอัตโนมัติไป แล้วติดกันเป็นพืดไปเลย เป็นสายยาวเหยียดไปเลยคือ
 มหาสติมหาปัญญา ไม่มีคำว่าเปลอ เปลอที่ไหน นี่ก็ยังเป็นกฎอนิจจังอยู่นะ แต่นั่นมันไม่
 เปลอก็บอกว่าไม่เปลอ เวลาก้าวเดินเพื่อความพ้นทุกข์เพื่อฆ่ากิเลส ไม่เปลอก็บอกไม่
 เปลอ ที่นี้พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปหมดแล้ว สติปัญญาอัตโนมัตินี้เปลอหรือไม่เปลอ
 ตาม หากหมดความจำเป็นไปเอง จะว่าเปลอไปก็ไม่ใช่ หากหมดหน้าที่ไปเอง เป็นไป
 เองไม่ต้องบังคับ ว่าความเพียรประเภทนั้นจะให้หยุดให้พักเครื่องไม่มี นี่ก็เป็น
 อัตโนมัติ ให้เห็นในหัวใจผู้ปฏิบัติ แล้วทำไมจะพูดไม่ได้

พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอกพระองค์เดียวเท่านั้นไปถามใคร ตรัสรู้บั้งขึ้นมา
 สอนโลกสามแดนโลกธาตุ บรรดาพระสาวกเต็มภูมิของท่านเหมือนกันนั่นแหละ ธรรม
 พระพุทธเจ้าเปิดเผยอยู่ตามหลักความจริง เรียกว่าทำลายความจริง ใครต้องการความ
 จริง เอา หมุนเข้าไป จะเจอเหมือนกันกับเจอกิเลสนั่นแหละ ไม่ได้ผิดกันนะ คิดไปเมื่อ
 ไรเป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมด เป็นไปได้ตลอดเวลา นี่เวลามันหมุนไปตามกิเลส เวลา
 หมุนไปทางด้านธรรมะ ไม่ว่าจะแ่งไหนมีแต่ธรรมะทั้งนั้น ๆ แก้กิเลสทั้งหมด เป็น
 อัตโนมัติของตัวเอง ตั้งแต่ส่วนหยาบ ส่วนกลาง ส่วนละเอียด เป็นน้ำซบน้ำซึมไปเลย นี่
 ก็เป็นอัตโนมัติ เป็นน้ำซบน้ำซึม แก้กิเลสที่ละเอียดสุดยอด มหาสติปัญญานี้เรียกว่า
 ธรรมอันละเอียดแก้กิเลส ก็ซึมไปเหมือนกัน ไม่งั้นไม่ทันกัน

นี่ได้มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายนี้ ตั้งแต่ก่อนโคตรพ่อโคตรแม่หลวงตาบัวไม่เคยรู้
 เคยเห็น ไม่เคยได้นำมาพูดให้หลวงตาบัวฟัง แต่เวลาเราอยู่กับพ่อกับแม่มาตั้งแต่วัน
 เกิด ก็ไม่ได้ยินพ่อแม่เล่าให้ฟัง สติปัญญา หรือ กิเลส หรือ ธรรมประเภทเหล่านี้ ไม่
 เคยได้ยิน ทำไมฟังซินะ แล้วหลวงตาบัวเอามาพูดได้ยังไง พ่อแม่ก็ไม่เคยพูดเคยสอน
 ธรรมประเภทนี้ ก็พ่อแม่ไม่ได้ปฏิบัติธรรม ตื่นขึ้นมาก็ลูกคนนั้นตื้อคนนี้ตื้อ ก็แว๊ดใส่คน
 นั้น แว๊ดใส่คนนี้อยู่แน่ ไอ้พ่อกับแม่นะ จะว่าไง จะไปเอาธรรมมาสอนลูกได้ยังไง ไอ้ลูก
 มันสอนพ่อแม่เสียเองพ่อแม่จนจะตาย ใครตื่นขึ้นมามันก็ออกเพลงมาแล้ว เตียวยุ่งกับ

คนนั้นยุ่งกับคนนี้อยู่นั้น จะเอาธรรมอะไรมาสอนลูก ลูกก็ตัวแก่ง เข้าใจไหม พ่อแม่ก็เลยจะตาย

เวลาได้ออกปฏิบัติมันก็เป็นอย่างนั้น ตั้งแต่เริ่มแรกออกมันก็รู้ เปลี่ยนความรู้สึก แต่นิสัยของเราอาจจะแตกต่างกับทั้งหลายอยู่บ้างเหมือนกัน อันนี้เราอมรับนะ คือมันจริงทุกอย่าง ถ้าลงหมุนไปทางไหนจริงเลยทันที มันเป็นมาตั้งแต่เป็นฆราวาสอยู่แล้ว เป็นแต่เพียงเราไม่รู้ว่าความจริงอันนี้เป็นธรรม แต่มันหากเป็นอยู่ในใจ เพราะฉะนั้นที่ว่า อย่างยกตัวอย่างเช่นพ่ออยากทำอะไร อยากไปอะไร ๆ นี่มีงานการอยู่ มาหาอุบายพูดให้เราฟัง เราไม่ลืมนะ เพราะพ่อไวใจในเรื่องการงาน ถ้าลงได้รับคำแล้วเป็นขาดสะบั้นไปเลย พ่อไวใจ เรื่องการงานนี่พ่อก็บอกว่า “กูสู้มันไม่ได้” “ไอ้เนี่ยะ ถ้าลงได้ทำอะไรแล้วกูสู้มันไม่ได้เลย” นี่พ่อบอกอมรับเอาตอนนี้ ตอนยกแล้วจะทุ่มลง เข้าใจไหม แต่สำคัญที่กูจะให้มันบวชนี่ซิ ยกขึ้นแล้วพาดลงตรงนั้นะ

พ่อแม่ไม่เคยมีการต้อติ ความไว้วางใจรู้รู้สึก ๆ ด้วยกันนั้นแหละ พ่อแม่จะไม่ได้ยังงี้เรื่องของลูก ลูกคนไหนเป็นยังงี้ ๆ ก็รู้ แต่สำหรับเรานี้ก็คงจะทราบแล้วว่า มันจริงจัง เอาที่ว่าถ้าไม่ลั่นคำแล้วพูดอะไรก็พูดเถอะ เฉย ถ้าอย่างนั้นไม่ได้แน่ะ อยากทำก็ทำ ไม่อยากทำก็เฉย เพราะฉะนั้นพ่อจึงคอยหาอุบายสอดนั้นสอดนี้ “เอ้อ วันนี้กูคิดจะไปอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ไม่มีใครทำงานนั้นให้กู” วานะ เราฟังเรารู้ พ่อเราว่าไปเถอะเดี่ยวจะทำให้ โหย อยากเตรียมของเดี่ยวนั้นเลย ลงได้ลั่นคำแล้วแน่ ความหมายว่าฉัน เราไม่เคยพลาดนะถ้าลงลั่นคำลงไปแล้ว เป็นอย่างนั้นจริง ๆ นี่เป็นนิสัยดั้งเดิม รู้สึกจะมีผิดแปลกจากทั้งหลายอยู่บ้างก็คือตอนนั้นแหละ ความสัจความจริง นี่จริงอยู่ จริงรู้สึก ๆ หากแต่ไม่รู้ว่าเจ้าของจริงนะ เป็นฆราวาสมีแต่จริงตลอด อย่างเพื่อนฝูงนี้ก็เหมือนกันนะ เหลาะ ๆ แหละ ๆ ไม่คบนะ ดูลักษณะท่าทางไม่เป็นที่ไวใจ เหลาะเหละ ไม่คบจะคบแต่ผู้ที่จริงจัง ผู้ที่ไวใจตายใจกันได้ ถึงไหนถึงกันเลยนะ เป็นอย่างนั้น

พอมาบวชนี่เปลี่ยนความรู้สึก อย่างแม่พูดยังไม่ลืมนะ แม่พูดเวลาเตรียมของแล้ว ท่านพระครูก็อยู่ที่วัดบ้าน ท่านมาในงานทำบุญบ้านตาดนี้ละ วัดอยู่ในป่าสักเท่านั้น ละ ทางนี้ก็ไปตกลงกับท่าน เราก็ตกลงกันแล้วว่าจะไปพร้อมท่าน จะออกไปเป็นนาคไปบวช พอถึงเวลาแล้วพ่อแม่ก็มาบอก ท่านพระครูเตรียมจะออกแล้วนะ เราก็ตริยของไว้แล้ว ก็ไม่มีอะไร พอจะไปเราไม่ลืมนะ แม่ก็บับมานั่งใกล้ ๆ นี่แม่จะบอกนะ อะไร ๆ ก็ตาม ที่นี้สรุปรวมมาเลย อะไร ๆ ก็ตามแม่ไม่ได้วิตวิจารณ์ ทุกอย่างแม่ไม่มีที่ต้อติ มีอันเดี่ยวนะลูก นอนนี่เหมือนตายเลยนะ” ถ้าลงได้นอนแล้วเหมือนตาย ไม่ปลุกไม่ลูก นี่หมายความว่าทำให้แม่ปลุก เช่นเราจะออกเดินทางไปทำอะไรแต่เข้านี้สั่งแม่ไว้ว่า ตอนเข้าปลุกแต่เช้าหน่อยนะ จะไปธุระ พ่อแม่รับทราบแล้วที่นี้ปลงใจแล้วนะนั่น ถึงเวลา

แล้วแม่ก็มาปลุกเอง ทีนี้ตายเลย นี่มันปลงใจอย่างนี้นะ จนกระทั่งแม่เป็นความห่วงใย
เอามากทีเดียว

นอนนี่เหมือนตายนะลูก แม่ไม่อยากจะยินนะว่า ไปบวชเป็นพระแล้ว พระท่าน
ไปบิณฑบาตบ้านใกล้บ้านไกลมากันหมด แล้วท่านบวชยังนอนไม่ตื่น ไปปลุกท่านบวชมา
ฉันจึงหัน อย่าให้แม่ได้ยินเลยนะ แม่เอาหัวมุดดินเลยนะลูก พูดอย่างนี้นะ ให้จำคำนี้ให้
ดี เพราะแม่วิตกวิจารณ์ เนื่องจากว่าถ้าปลงได้สั่งแม่ให้ปลุกแล้วตอนเช้าจะไปธุระอะไรนี้
ถ้าแม่ไม่ปลุกเป็นไม่ปลุก หลับตลอดเลย เพราะปลงใจแล้วว่าถึงเวลาแล้วแม่จะมาปลุก
ปลุกก็ไม่ใช่อะไรนะ เรานอนอยู่มาสะกิดนิ้วเท้าเท่านั้นแหละบ๊ีบ เท่านั้นรู้แล้วพับ ลูกไป
เลย ไม่ได้ปลุกเป็นคำอะไรละ มาเอามือสะกิดบ๊ีบเท่านั้นพอ บ๊ีบลูกบ๊ีบไปเลย แต่ทุกครั้ง
ไม่มีพลาด เรื่องนอนนี่เรียกว่าไม่มีพลาด แม่ต้องปลุกทุกครั้ง

ทีนี้ที่มันขัดกันกับพี่ชาย พี่ชายเขาก็สั่งเหมือนกัน ถึงเวลาตอนเช้าให้ปลุกให้
หน่อย แต่เช้าจะไปธุระ บางทียังไม่ปลุกเขาไปแล้วพี่ชายนะ ไม่ยอมให้แม่ต้องไป
ปลุก เขาตื่นเขาไปแล้ว แต่เราไม่มีต้องได้ปลุกทุกครั้ง นี่ละถึงวิตกวิจารณ์ แม่มาสอน
ใกล้ๆ เราก็อึ้งย้งลึกละ มันฟังจริงๆ พอไปถึงแล้วก้าวเข้าสู่วัดแล้ว คราวนี้แม่ไม่ได้มา
ปลุกนะ นั่นเห็นไหม เราต้องเป็นตัวของเราเต็มตัว ตั้งแต่นั้นมาพลิกบ๊ีบ การนอนนี้จะ
เอาเวลาไหนไม่มีพลาดเลย นี่ความตั้งใจเป็นยังไง เด็ดขาดทุกอย่าง นอนตี ๓ ตี ๔ ตี
๕ ถึงนอน สว่างทำวัตรเช้าไม่มีพลาด นั่นเห็นไหม จะเอาเวลาไหนมันตั้งจ้อไว้เลย พับ
ดีดผิง ๆ การหลับนอนตั้งแต่วันเช้าเป็นนาค นอนจะไม่ตื่นธรรมดา ตื่นดีดผิง ๆ เลย
ตลอดเวลา นี่ละความตั้งใจของเรา

เรียนหนังสือก็แบบเดียวกัน พอตื่นนี่ผิงเลย ถ้ามีเพื่อนฝูงนอนอยู่ข้างๆ เพื่อน
ฝูงอาจจะตื่นนอนก็ได้ เพราะความตื่นนอนของเรามันรุนแรง ดีดผิง ๆ ตลอดตั้งแต่วัน
เข้านาค เป็นเวลา ๑๘ ปี จนเป็นนิสัย การหลับนอนนี้ได้ทุกกระเบียดเลย ไม่มีพลาด
จนกระทั่ง ๑๘ พรรษาแล้วถึงฝึกใหม่ พูดให้มันเต็มยศก็ ๑๖ พรรษาล่วงไปแล้ว จวนจะ
เข้า ๑๗ พรรษาเดือนพฤศจิกายน นั้น เรียกว่าลงเวทีเข้าใจใหม่ ความเพียรแก่กล้า
สามารถ จากนั้นเราควรจะลดหย่อนผ่อนผันให้อยู่ในความพอเหมาะพอดี เราคิดอ่าน
ของเราเองนะ การตื่นนอนอย่างนั้นก็ยกให้ ในเวลาเข้าสู่สังครามก็ยกให้ ก็เป็นความ
เหมาะสม แต่เวลานี้ไม่ใช่เวลาเช่นนั้น ควรจะลดหย่อนผ่อนผัน การตื่นนอนให้รู้ที่ศรั
ทางเสียก่อน รู้ทิศทางอะไรเรียบร้อยแล้วตื่นขึ้นมาโดยธรรมดา เราจะต้องการเอาแบบนี้
แต่ถึงอย่างนั้นมันไม่ได้ง่าย ๆ นะ พอรู้สึกบ๊ีบ ผิงก่อนแล้ว ๆ โอ้ย นานนะกว่าจะได้ กว่า
จะนอนตื่นแล้วลุกขึ้นธรรมดา เพราะความเคยชิน มันเป็นของมันเอง ๑๘ ปี ฝึกตั้งแต่
ต้นแบบเดียวกันหมดเลย ไม่มีพลาดเคลื่อนนะเรา

เพราะฉะนั้นเวลาเห็นหมูเห็นเพื่อน มาดูหมูดูเพื่อน การแนะนำสั่งสอนหมูเพื่อน มันถึงดูไม่ได้นะ หลับหูหลับตาไปอย่างนั้นละ อยู่กับหมูเพื่อนก็อยู่แบบหลับหูหลับตา ถ้าทนมไม่ไหวก็ว่ากเสียทีหนึ่งเท่านั้นเอง เพราะมันดูไม่ได้ ดูหมูดูเพื่อนฝึกหัดตัดแปลงตนเอง ฝึกยังงัดตัวยังไง ทุกสิ่งทุกอย่างทำมาอย่างนั้น จนกระทั่ง ๑๘ ปี ถึงได้ฝึกใหม่ ก็นานกว่าจะได้ ทีนี้เวลาได้ โอ้ย ได้อย่างสนิทนะ ตื่นแล้วควรจะถูกไม่ยอมมลูกนอนเฉย กลิ้งทางนั้นแล้วกลิ้งทางนี้ พอมันฝึกได้แล้วฝึกแบบนี้

ทุกวันนี้การหลับการนอนการอยู่การกินไปมานี้เอาฉันท์เป็นประมาณนะ เราไม่ได้เอาการฝึกหัดเป็นประมาณ การฝึกหัดปล่อยหมดโดยประการทั้งปวง ปล่อยให้ไปตามนิสัยของธาตุของขันธเท่านั้นเอง อยากตื่นเมื่อไรก็ตื่น อยากหลับอยากไปไหนมาไหน นอนเมื่อไรก็นอน ตื่นเมื่อไรก็ตื่น เดี่ยวนี้เป็นอย่างนั้นนะ ไม่มีการฝึกหัดตัดแปลงตัวเอง เดี่ยวนี้ปล่อยขนาดนั้นละ ปล่อยด้วยเหตุใดเจ้าของก็ไม่สงสัยเจ้าของ จะว่าไฉนเวลาฝึก ฝึกด้วยเหตุใดก็มีเหตุผล เวลาปล่อย ปล่อยเพราะอะไรก็มีเหตุผล เพราะฉะนั้นเราถึงไม่ได้เดือดร้อนทั้งการฝึกการปล่อยของเรา นี่ละจากนั้นพอก้าวเข้าสู่วัดก็เป็นอย่างนี้เรื่อยมา ก้าวขึ้นสู่เวทีพัดกับสูทกิเลสยิ่งหนักมากนะ เจ้าของพัดเจ้าของพัดเจ้าของ ไม่มีใครมาสอนนี่ยิ่งหนักนะ เป็นอัครยาศัยของเจ้าของเรื่อยมา แล้วจิตใจกับบรรดากับธรรมพัวพันกันตลอด ๆ ๆ ตั้งแต่วันบวชจนกระทั่งแก่ขนาดนี้แหละว่างั้นเถอะ

ทีนี้การก้าวขึ้นสู่เวทีระหว่างกิเลสกับธรรม พัดกันด้วยจิตตภาวนานี้ยิ่งหนัก ทีนี้เรื่องอะไรผ่านตรงนี้ละนะ เรียนมามากน้อยไม่ผ่าน ความจริงทั้งหลายที่ท่านแสดงไว้ตามปริยัติบอกไว้หมด ไม่ผ่านไม่รู้ไม่เห็น พอออกจากปริยัติ เอาปริยัติมาเป็นแบบแปลนเป็นทางเดินเป็นเข็มทิศแล้วก้าวเดินตามนั้น ๆ ไม่ให้ฉลาดให้เคลื่อนไหว ฝึกเจ้าของไปเรื่อย ๆ สิ่งที่จะควรรู้ควรเห็นมากน้อยมันจะเริ่มของมันละนะ พอจิตสงบรวมตัวเข้าไป ๆ จิตใจมีความสว่างกระจ่างแจ้งเป็นลำดับ เพราะกิเลสตัวมืดบอดค่อยจางไป ๆ อันนี้ค่อยส่องเข้าไป ๆ อะไรที่ควรจะรู้ก่อนเห็นก่อนมันก็เห็นละซีทีนี้ อะไรที่ควรจะรู้ก่อนเห็นก่อนมันก็เริ่มรู้เริ่มเห็นเป็นลำดับลำดับไปเรื่อย ๆ ทีนี้กระจ่างออก ๆ อันนี้เปิดออกเท่าไรมันก็ยิ่งออก อันนั้นมีอยู่แล้วนี่นะ ไม่ใช่เพิ่งมา มีอยู่มาตั้งกับตั้งกัลป์ แต่อันนี้ปิดเสียอย่างเดียวมันก็ไม่เห็น พออันนี้เปิดออก ๆ เห็นตรงไหนมันก็หายสงสัย มีแต่ อ้อ ๆ จะค้ำพระพุทธรเจ้าไม่มี

อ้อ นี่คือว่า พระพุทธรเจ้าท่านสอนไว้แล้ว ฟังมารู้มาเห็น กิเลสภายในใจก็เหมือนกัน มันมีหยาบมีกลางมีละเอียดขนาดไหน สลับซับซ้อนกันมากน้อยเพียงไร สถิติปัญญาทางภาคธรรมะที่จะสับที่จะฟันกันนี้ก็ต่อมิกลอุบายวิธีการต่าง ๆ ให้ทันกัน ๆ มันก็รู้บนเวทีคือจิตใจของเรา นี่ละการปฏิบัติ ทีนี้เวลามันรู้ขึ้นมาแล้วจะถามใคร ก็มัน

เป็นอยู่ในนี้ รู้อยู่ในนี้เห็นอยู่ในนี้ตลอด ๆ ฟาดจนกระทั่งมันขาดสะบั้นลงไป โลกธาตุว่างไปหมดไม่มีอะไรเหลือเลย ทั้ง ๆ ที่สามแดนโลกธาตุก็เป็นโลกธาตุมาดั้งเดิม ทำไมมันไปว่างในจิตได้ จิตว่างเสียอย่างเดียวไม่มีอะไรในโลกนี้ นั่นเห็นไหม แล้วไปถามใครล่ะ ที่ท่านสอนไว้ว่า สุธัญญโต โลภ อเวกขสสุ โมฆราช สทา สโตฯ ก็ท่านเป็นมาแล้ว พระพุทธเจ้าจึงมาสอน พระโมฆราช พิจารณาให้เป็นอย่างนั้นนะ เมื่อพิจารณาก็เป็นอย่างที่ว่าแล้ว พระโมฆราช จะไปถามพระพุทธเจ้าหาอะไร สนุทธิฎฐโก ประกาศกังวานไว้แล้ว

นี่ละเรื่องธรรมพระพุทธเจ้าเปิดเผยตลอดเวลา ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำให้ดีนะ เรื่องกิเลสมันปกปิดกำบัง มันปิดเอาอย่างกำแพงเจ็ดชั้นสู้ไม่ได้นะ กิเลสมันปิดมันบังธรรม ไม่ให้เห็นธรรม คือไม่ให้หลุดสำหรับพยายามก้าวเดินตามธรรม กิเลสมันจะปิดไว้ ๆ ๆ ทุกอย่าง สุดท้ายก็เอากิเลสมาปิดบังมรรคผลนิพพานหมด บาปบุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี พรหมโลก-นิพพานไม่มี อะไร ๆ ในโลกนี้ที่เต็มเกลื่อนอยู่ที่นี่กิเลสจะปิดหมดว่าไม่มีไปหมดเลย ที่นี้อะไรที่มี มีแต่ความอยากความทะเยอทะยาน ความดีดความดีนี้มัน อันนี้ลากไปเรื่อยละที่นี้ เพราะฉะนั้น สัตว์โลกถึงมีแต่ความทุกข์ ความทรมานเต็มโลกเต็มสงสาร

ใครอยู่ในสถานที่ใดที่จะว่ามีความสุขความเจริญ อย่ามาอวดว่างั้นเลย ผางขึ้นในหัวใจนี้เห็นหมดจะว่ายังไง จะเอาเงินทองมากองเท่าภูเขาว่าเป็นความสุขความเจริญ ยศถาบรรดาศักดิ์จรรดเมฆว่าเป็นความสุข อย่ามาอวดว่าอย่างนั้นเลย อันนี้เป็นเครื่องล่อของกิเลสต่างหาก แน่ะ มันรู้แล้วนะ เครื่องล่อของกิเลสต่างหาก หัวใจของเราที่กิเลสหุ้มห่อมันหลอกไปให้เพลินในสิ่งนั้นเกาะในสิ่งนี้ เกาะสิ่งนั้นสิ่งนี้คือกิเลสตัวหนึ่ง มันอยู่ที่นี่ มันหลอกไปให้เกาะในสิ่งนั้นสิ่งนี้ พอตัวนี้พังลงไปอะไรไปหลอก อะไรจริงมันก็จริงอยู่อย่างนั้น เราเป็นเราสิ่งเหล่านั้นเป็นนั่น แล้วไปหวังพึ่งอะไร อันนี้เต็มตัวแล้ว ที่พึ่งเต็มตัวหาที่ไหนอีก เรียกว่าเมืองพ้อ ก็เท่านั้นเอง นี่ละธรรมท่านเรียกว่า อกาลโก ๆ ก็คือคงเส้นคงวาหนาแน่นตลอดมาและตลอดไป

ขอให้ผู้ปฏิบัติตั้งใจปฏิบัติตามนั้นเถอะมากน้อยต้องได้ไม่สงสัย ถ้าเชื่อกิเลสหมดตลอด จำคำนี้ให้ดีนะ เราได้ขึ้นบนเวทีพืดมาแล้ว สอนบรรดาพี่น้องทั้งหลายมา ๕๓ ปีนี้แล้วนะ สอนอย่างไม่สะทกสะท้าน สอนอย่างไม่มีอะไรสงสัยเลย ถ้าลงได้ออกจากหัวใจอันใดแล้วไม่สงสัย ไม่ว่าธรรมชั้นใด ๆ เพราะฉะนั้นเวลาเทศนาว่าการเขาถอดคำเทศน์ออกมาจากเทปมาให้อ่าน อ่านไปอย่างนั้นแหละ เราไม่เคยได้แก้ไขเทปมันไหนหรือเทศน์กัณฑ์ใด ว่าอันนั้นเทศน์ผิดไป ๆ ไม่มี มันแน่นตั้งแต่ออกอยู่แล้วจะว่าไง ออก

ไปแล้วมันก็แน่ละซิ เอามาอ่านให้เจ้าของฟังมันก็แน่ตามเดิม ก็มันออกจากรู้แล้วความ
แน่นอน เป็นอย่างนั้นนะ เราจึงได้เทศนาว่าการเต็มเม็ดเต็มหน่วย

การเทศนาว่าการจะเอาธรรมเป็นประมาณไม่ได้ ต้องเอาโลกเป็นประมาณ
สมมุติเป็นประมาณ สมมุติในชั้นใดตอนใด สมาคมใด สังคมใดควรที่จะเทศน์ขนาดไหน
ๆ มันก็เป็นไปตามสังคม เลยนั่นไม่ได้ ต้องเป็นเครื่องบังคับอยู่ในตัวให้พอเหมาะพอดี
ยกตัวอย่างเช่น เรียกว่า แกงหม้อใหญ่ ธรรมประเภทแกงหม้อใหญ่ ๆ มันก็มีพอดี ๆ
กัน แกงหม้อเล็กมันก็ค่อยเป็นไปตาม จนกระทั่งหม้อจืดแล้วพุ่งเลย นั่น ออกจากหัวใจ
อันเดียวกัน แต่เวลาจะเทศน์คนหมู่มากก็แกงหม้อใหญ่ ทำไมธรรมะประเภทนั้นเทศน์
ไม่ได้ จะเทศน์ได้อะไรมันไม่เกิดประโยชน์ แน่ มันก็รับกันอยู่แล้วในใจมันรู้ อะไรที่
ควรจะเป็นประโยชน์มากน้อยเพียงไรมันก็ออกตามนั้น ๆ จบแล้วก็หายเงียบไปเลย

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าเลิศเลอมาตลอด ขอให้พากันยึดหลักให้แน่นหนามั่นคง
เรื่องกิเลสตัณหาเรื่องโจรเรื่องมาร มีอยู่ตลอดเวลาทั้งส่วนหยาบ ส่วนกลาง ส่วน
ละเอียด ทั้งที่ลึกลับ ทั้งที่เปิดเผย อย่างมันเป็นอยู่เวลานี้แหละ เห็นไหมพุทธศาสนาได้
ประกาศกังวานเป็นความสมบูรณ์พูนผลกับสัตว์โลกมานานเท่าไรแล้ว ใครปฏิบัติตาม
พุทธศาสนาไม่ว่าพระไม่ว่าประชาชน มีความสงบร่มเย็นเป็นลำดับลำดับมา นี่เห็นไหม
มาตั้งแต่เมื่อไรไม่เคยมีเรื่องมีราว แต่เวลานี้กองทัพเปรตกองทัพผี กองทัพนรกอเวจี
มหาโจรมหาภัยปล้นศาสนา มันขึ้นมาจากใต้ดิน มาจากความลึกลับ ๆ

ธรรมดาคนจะขโมยต้องด้อม ๆ มอง ๆ ไม่เหมือนกับคนที่เป็นอิสระของสมบัติ
เรา เรามีสมบัติอะไรเราก็เอามาใช้มาสอยอย่างเปิดเผย แต่สมบัติที่จะไปฉกไปลักไป
ขโมยเขามาในจำพวกโจรพวกมารมันต้องลี้ ๆ ลับ ๆ หลบ ๆ ซ่อน ๆ อันนี้มันก็ออก
กฎกติกาข้อบังคับมาว่า ตั้ง พอ.รอ.บอ แร.แบ.อะไรเราก็ไม่ทราบกับโคตรพ่อโคตรแม่
มันละ พอ รอ บอ แร แบ อะไร ตั้งมหาภัยขึ้นมาเหยียบย่ำทำลายทั้งชาติทั้งศาสนาให้
จมไปด้วยกัน อย่างนี้เหมาะสมมากกว่า

ใครเป็นคนตั้งขึ้นมาในกฎข้อบังคับเหล่านี้ ถ้ามหาตัวมันหลบ ๆ หลีก ๆ มันไม่
เอาตัวจริงออกมาแสดงให้ฟัง ถ้าเป็นของจริงเอามาซิ ใครเป็นคนตั้งขึ้นมากฎข้อกติกา
อันนี้ มีข้อประมุขกันอย่างไรบ้าง ใครเป็นคนรับรองในกฎกติกาเหล่านี้ ที่มาตั้งเหยียบ
หัวพระศาสนาและประชาชนที่เป็นชาวพุทธอยู่เวลานี้ ตั้งขึ้นมาจากผู้ใดมันก็ไม่บอก เข้า
ใจไหม มันตั้งอยู่ใต้ดิน แล้วคณะใดเป็นผู้ตั้งขึ้นมาจากใต้ดินนี้ จนมาเป็นพินเป็นไฟเผา
ไหม้ทั่วโลกอยู่เวลานี้เห็นไหมพุทธศาสนา คณะใดเป็นคนตั้งมันก็ไม่บอก หลบ ๆ หลีก
ๆ ว่าคนนั้นคนนี้ แล้วก็ผ่านนั้นผ่านนี้ ครั้นจะผ่านมหาเถรสมาคมก็ว่าของนี้เป็นความ
ลับ ๆ ไม่ให้ฟังไม่ให้อ่าน แล้วก็แล้วก็มาประกาศว่าได้ผ่านมหาเถรสมาคมแล้ว ผ่าน

เฉย ๆ ไม่ได้อ่าน ถ้ามานั่งเป็นผู้เป็นอรรถเป็นธรรมเขาบอกว่ามันผ่านมาอันเดียวทราบข้างเดียว ๆ ท่านเองท่านก็ไม่ทราบ มีแต่ผ่าน ทราบว่าผ่านเฉย ๆ

นี่เห็นไหมกลอุบายของเปรตของผี ที่กำลังโฆษณาว่าการทั่วประเทศไทยเวลานี้ ออกทุกหย่อมหญ้า ท่านทั้งหลายให้ฟัง เวลานี้ แล้ววันไหนอีกจะประกาศออกที่ ทำเนียบรัฐบาลหรือที่ไหน ประกาศโฆษณาไปนั่งภาวนา

โยม ไปนั่งภาวนา วันที่ ๙ เมษายน ครับ

หลวงตา เออ วันที่ ๙ พวกคณะธรรมใหญ่ ที่จะรื้อโลกรื้อสงสารชาติไทยเราที่จมมานานนี้ให้ขึ้นเลยนิพพานไปโน้น อย่าว่าไปสวรรค์นะ เขากำลังจะประกาศวันที่ ๙ นี้ว่าวัน พวกกรรมฐานใหญ่ เข้าใจเธอ พวกธรรมใหญ่ พระพุทธเจ้าทรงไปบำเพ็ญอยู่ในป่าในเขา ตรัสรู้ธรรมมาสอนโลก บรรดาพระสาวกทั้งหลายท่านไปบำเพ็ญธรรมอยู่ในป่าในเขาเป็นจำนวนมาก บรรลุธรรมแล้วมาเป็น สงฆ์ สรณ คัจฉามิ ของพวกเรา แต่พวกจรวดดาวเทียม พระกรรมฐานจรวดดาวเทียม ประชาชน บริษัทบริวารของกรรมฐานจรวดดาวเทียมนี้เขาจะมานั่งภาวนาในที่ชุมนุมชน อาจจะเป็นทำเนียบรัฐบาลก็ได้ เขาจะมานั่งประชุมทั้งหมด ใครอยากตรัสรู้ธรรมอัศจรรย์กับพวกประเภทกรรมฐานอัศจรรย์จรวดดาวเทียมนี้ ให้พากันไป เราไม่ดึงเอาไว้ละ ให้ไปเลย เพราะเวลานี้เหมาะสมกับพวกนั้นเขากำลังโฆษณา ใครจะไปให้ไป เอ้า บรรดาลูกศิษย์หลวงตาให้ไปฟังธรรมะอัศจรรย์จรวดดาวเทียม แล้วเอามาสอนหลวงตาบ้างนะ

หลวงตาบ๊วมั่นใจเง่าแต่ตอนเวลานี้ นะ เคารพแต่พุทธศาสนากราบไหว้พุทธศาสนา ตามหลักธรรมหลักวินัยที่ปฏิบัติมา ไอ้ พอ รอ บอ แร แบ นี้เป็นการทำลายพุทธบัญญัติพุทธศาสนาของเราร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ เพราะเหตุไร อ้าว เราจะยกมาเฉพาะอย่างยิ่ง การปกครองสงฆ์ สมบัติของสงฆ์ มีทุกแห่งทุกมุมอะไรในวัดนั้น ๆ พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ครบหมด พระสงฆ์ปฏิบัติมาด้วยความราบรื่นดีงามจนกระทั่งบัดนี้ แล้วเวลานี้ พอ รอ บอ แร แบ เทวทัต มหาโจรที่จะเข้ามาเหยียบย่ำทำลาย จะเหยียบหัวพระพุทธเจ้าลงมาเป็นอันดับหนึ่ง เรื่องธรรมวินัยไม่สำคัญ นี่เห็นไหม กฎหมายสำคัญกว่า นี่ฟังซิ ออกแล้วนะเวลานี้ ฟังซิกฎหมายกฎหมายสำคัญกว่า

กฎหมายใครไปตั้งมา ถ้าไม่ใช่พวกเปรตพวกผี ก็คือกฎหมายของพวกนี้แหละ ถ้ากฎหมายของชาติบ้านเมืองแล้วกับพุทธศาสนาเราไม่มีอะไรขัดแย้งกัน ดีไม่ดีก็พูดได้เต็มปากว่า กฎหมายบ้านเมืองปกครองพุทธศาสนาตลอด เพราะกฎหมายบ้านเมืองก็เป็นลูกชาวพุทธ ตั้งกฎหมายบ้านเมืองขึ้นมาปกครองพุทธศาสนาให้ดำเนินด้วยความราบรื่นดีงามมาตลอด กฎหมายอันนี้เราเคารพ เคารพมาแต่ก่อนแต่ออกแล้ว แต่กฎหมายที่ออกมาจากใต้ดินมาโฆษณาชวนเชื่อทุกหย่อมหญ้าเวลานี้ เราไม่เคารพ เห็น

อย่างชัดเจนในหัวใจนี้เลยว่า นี่คือมหาภัย กำลังจะโจมตีพระพุทธเจ้าให้แตก หลักธรรมวินัยให้แตก และพระสงฆ์ทั่วประเทศไทยผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ จะถูกตีให้แตกไปด้วยกันทั้งหมด นี่กฎหมายนี้กำลังขึ้นมา

แล้วจะมาประกาศตนในวันที่ ๙ นี้แหละ จะมาภาวนาแบบอัครรรยอยู่ที่ทำเนียบรัฐบาลหรือที่ไหนที่ชุมนุมชน บริษัทบริวารมีมากน้อยเพียงไร จะมาภาวนาเอาธรรมอัครรรยขึ้นมาครองโลกนี้แทนพระพุทธเจ้า จะเรียกว่า เตะพระพุทธเจ้าลงทะเล ไหนก็ไม่ทราบ พวกอัครรรยนี้จะขึ้นมาแทน แล้วใครอยากอัครรรยแล้วที่เขาประกาศไว้แล้วว่าวันที่ ๙ เมษายน เขาจะมานั่งภาวนาเอาธรรมอัครรรย เอาลูกศิษย์ลูกหาอัครรรยขึ้นมาครองธรรมแทนพระพุทธเจ้า แล้วใครอยากอัครรรยให้ไปนะ วันนี้นะให้ไป

หลวงตาบัวนี้โง่ไปไม่ได้แล้ว หลวงตาบัวไม่ไปพูดตรง ๆ อย่างนี้ โง่แสนโง่จะกราบพระพุทธเจ้า พุทธิ ธมฺมํ สรณํ คจฺฉามิ เราจะไม่กราบพวกเทวทัต พวกมหาโจร กำลังปล้นศาสนาอยู่ใต้ดินเหนือดินนี้เป็นอันขาด เท่านั้นแหละ เอ้า ใครจะฟังแง่ไหนให้ฟังทุกคน การที่เราสอนเราไม่ได้สอนเราไม่ได้พูดด้วยการเหยียบย่ำทำลายผู้หนึ่งผู้ใด เราสอนด้วยอรรถด้วยธรรม ความถูกต้องดีงามเราเคารพเรากราบไหว้บูชา อันใดจะมาเป็นข้าศึกศัตรูต่อส่วนรวมคือวงพุทธศาสนาของเรา เราจะยอมไม่ได้ เราต้องค้ำวันยังค่ำ ตายก็ตายด้วยความค้ำของเรา เข้าใจหรือ เราไม่เห็นด้วยถ้าอย่างนี้ เราพูดเป็นธรรม ให้ท่านทั้งหลายนำไปคิด

คำพูดหลวงตาบัวนี้เท่าที่ได้พาพี่น้องทั้งหลายดำเนินเพื่อการช่วยชาติ และสอนอรรถสอนธรรมมาเป็นลำดับลำดับนี้ ธรรมของหลวงตาบัว อุบายวิธีการของหลวงตาบัวที่สอนไปนี้ พาท่านทั้งหลายไปจมหรือไปได้รับความล่มจม บกพร่องตรงไหนบ้าง อย่างน้อยว่าบกพร่อง นอกจากนั้นพาพี่น้องชาวไทยเราได้รับความล่มจมเพราะเหตุใดบ้าง คำพูดหลวงตาบัวจึงเป็นเหมือนคำพูดของอั้งอั้งตัวหนึ่ง ไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่โลกชาวพุทธเราเลย ให้ท่านทั้งหลายนำไปพิจารณานะ

ถ้าเห็นว่าคำพูดของหลวงตาบัว ตั้งแต่เริ่มต้นสอนพี่น้องทั้งหลายมาเป็นสิริมงคล ขอให้ยึดคำนี้เอาไว้พิจารณาเทียบเคียงกับสิ่งจอมปลอมทั้งหลาย เพราะการพูดนี้เราพูดออกมาจากหลักธรรมของพระพุทธเจ้า เราไม่ได้พูดมาเพื่อโจมตีคนนั้นคนนี้ เราไม่มี เราเป็นศูนย์กลางแห่งธรรมทั้งหลาย ปฏิบัติธรรม ดีบอกว่าดี ชั่วบอกว่าชั่ว ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก ดังที่เป็นอยู่เวลานี้ที่ใต้ดินเหนือดินนี้เป็นอันว่า ผิดร้อยทั้งร้อยจากหลักพุทธศาสนา เรียกว่าเป็นข้าศึกต่อพระพุทธเจ้าโดยตรง จะว่าเทวทัตรบพระพุทธเจ้าเป็นครั้งที่สองก็ยิ่งได้นะ ครั้งที่หนึ่งเทวทัตรบกับพระพุทธเจ้าเอง ครั้งที่สอง ที่

เป็นอยู่เวลานี้ เทวทัตมารบกับพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้า พุทธศาสนาเป็นองค์แทนของศาสดาก็คือศาสดาเอง นี่เป็นครั้งที่สอง

ให้ท่านทั้งหลายได้พิจารณาเอาถึงสองครั้งนี้แล้ว พวกมันจำให้ดีนะ แล้วเอาไปซึ่งคำพูดของหลวงตาบัวนี่ ไม่เป็นที่เชื่อได้แล้วให้เอาหลวงตาบัวนี่โยนลงทะเลเสียนะ อย่าให้อยู่หนักประเทศไทย และศาสนาพุทธเรา ถ้าหากว่าธรรมเหล่านี้ออกมาจากธรรมของพระพุทธเจ้า เป็น สวากขาตธรรม ที่มาสอนพี่น้องทั้งหลายเป็นความชอบธรรมแล้วขอให้รับธรรมนี้เข้าไปพิจารณา สิ่งใดที่ควรแก้ไขดัดแปลงสิ่งใดที่ควรต้านทานให้ต้านทานกัน ปิดกันให้เต็มเหนี่ยว สิ่งใดที่จะพยุง เอ้า.ให้พยุงเต็มเม็ดเต็มหน่วยด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน เข้าใจไหม อันไหนที่เป็นภัยต่อชาติปิดด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน อย่าให้เข้ามาติดบ้านติดเมืองของเรา ทั้งชาติทั้งศาสนาจะจมไปด้วยมหาภัยเหล่านี้เอง เอาละ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ก่อน เหนื่อย

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com